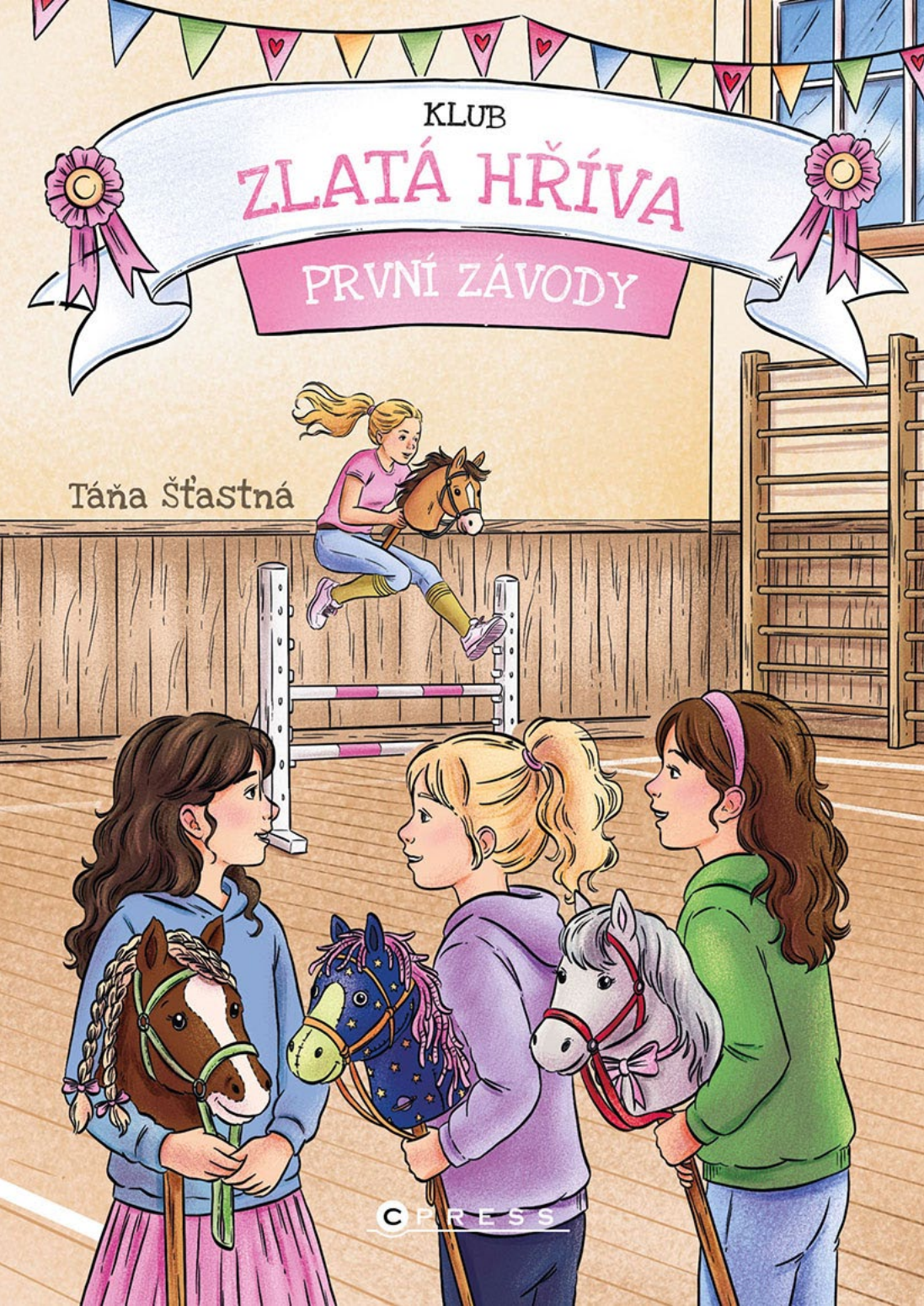

KLUB
ZLATÁ HŘÍVA
PRVNÍ ZÁVODY
Táňa Šťastná
CPRESS

Klub Zlatá hříva: První závody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

CPRESS

Ťáňa Šťastná
Klub Zlatá hříva: První závody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB ZLATÁ HŘÍVA

PRVNÍ ZÁVODY

Táňa Šťastná

Ilustrovala Pavla Filip Navrátilová

CPRESS

ČTI ZA NÁROĎÁK!

První stránka – a jste v nároďáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

Ten večer se u Dostálů hodně křičelo. *A výjimečně nejsem důvodem já,* pomyslela si Jana.

Asi za čtvrt hodiny vrazila do pokoje uplakaná Lucie. Praštila sebou na postel a zabořila obličej do polštáře. Janě sice lezla mladší sestra na nervy, ale i tak jí přišlo Lucie líto. Přisedla si k ní a položila jí ruku na rameno.

„Nebul," chlácholila ji.

Lucie škubla ramenem, aby Janinu ruku setřásla. Ta se však nestáhla. Chvíli mlčky hladila Lucii po zádech. Jejím tělem otřásaly vzlyky.

Jana věděla, o co jde. Ještě neuběhl ani měsíc ode dne, kdy Lucie nastoupila do první třídy, a rodiče už dvakrát museli do školy řešit její *nevhodné chování.* Poprvé šla mamka žehlit, že Lucinka přišla do školy zmalovaná. Paní učitelka sice komentovala i Lucčin výstřední styl oblékání, ale maminka ji ujistila, že je to součást dceřiny osobnosti. Pokud šlo o šminky, měla Lucie povolený pouze nenápadný lesk na rty. Někdy se nalíčila po příchodu ze školy. Dneska

zrovna tak, takže když zvedla uslzenou tvář, měla kolem očí černé šmouhy.

„Kráva hnusná tlustá," vyštěkla Lucie.

Jana věděla, že tohle se týká Luciina druhého prohřešku. Nějaká spolužačka se navážela do Lucinčina odvážného oblečení a došlo na menší strkanici, z níž Lucie vyšla s utrženým rukávem a spolužačka se škrábanci na tváři. Její rodiče si přišli do školy stěžovat na šikanu. Sice si podle všeho Lucka nezačala, ale odnesla to, protože prý spolužačku bezdůvodně napadla. Lucie se odmítla omluvit, a tak museli rodiče zase na kobereček. Tentokrát byl táta náhodou doma, takže šli oba.

Doma pak Lucii vyčinili a ještě teď bylo z kuchyně slyšet zvýšené hlasy. Nešlo už o ostudu ve škole, tím hádka jen odstartovala. Nyní se rodiče hádali na obehrané téma: že je táta věčně pryč a máma na všechno nestačí a pak to takhle dopadá…

Jana zatřásla hlavou, jako kdyby chtěla jejich hlasy vyhnat z uší. Podala Lucii krabičku s kapesníky se slovy: „Asi by ses měla kouknout do zrcadla."

Slovo *zrcadlo* mělo na Lucii kouzelný účinek. Zarazila se uprostřed vzlyku, vstala a šla si sednout ke stolu. Když si stírala barevné šmouhy z tváře, ruka se jí stále nepatrně chvěla potlačovanou zlostí.

„By tě nezabilo, kdyby ses omluvila," nadhodila Jana.

Lucie se prudce otočila: „Ona si začala, tak se má omluvit první. Jenomže to né, buřtík Barbora je za chudinku. Já bych jí nejradši jednu vrazila pokaždé, když ji potkám."

„Uklidni se," snažila se ji mírnit Jana.

Což mělo na Lucii přesně opačný účinek. Zrudla a vyprskla: „Nechci se uklidnit!" Od rtů jí odlétla sprška slin.

„No tak, Luci, přece ti ta koza za to nestojí," zkusila to Jana jinak.

„Kráva je to, na kozu je moc tlustá," odsekla Lucie. Pak však smířlivě dodala: „Ale máš pravdu, kvůli takové si nezničím make-up."

Jana se musela v duchu usmát. Bezchybný vzhled na Lucii platil. Ovšem Barbora to bude mít těžké, jestli se jí ještě někdy bude posmívat. Jana ani na okamžik nepochybovala o tom, že Lucie neustoupí. Znala svou tvrdohlavou sestru příliš dobře.

Mezitím utichly i hlasy v kuchyni.

Dnes už snad bude klid, zadoufala Jana a v tichosti proklouzla do koupelny vyčistit si zuby. Přes tenkou stěnu bylo slyšet, jak mamka vytahuje nádobí z myčky a uklízí talíře a hrnky do skříněk a příbory do přihrádek v zásuvce. Když pak dívka po špičkách přecházela chodbu zpátky do pokoje, zaslechla z obývacího pokoje hrát televizi. Táta sledoval sport.

Lucie ležela na posteli a koukala do stropu.

„Máš volnou koupelku," oznámila jí Jana, a když se za sestrou zavřely dveře, zachumlala se do peřiny a unaveně vydechla. Než se Lucie vrátila, už pravidelně odfukovala, ale mezi staženým obočím se jí stále rýsovaly ustarané vrásky.

Zato Linka seděla na posteli na turka, zády se opírala o polštář a o stěnu a četla si. Nepřítomně si masírovala levé lýtko. Běhala ráda a někdy se stalo, že to na tréninku trochu přetáhla. Ale od doby, kdy s Janou a Zuzkou založily klub Zlatá hříva, už ji atletika tolik nezajímala a raději s holkami jezdila na koních na tyči.

Do dveří strčil hlavu Tomáš, Linčin nejstarší bratr. „Tys neslyšela? Mamka volá k večeři."

„Už běžím." Linka zaklapla mezi stránky záložku s koťátkem, co tlapkou postrkovalo klubíčko, a vyskočila z postele. „Auvajs," vykřikla, když se pod ní podlomila noha, jak jí lýtko sevřela křeč.

Tomáš se vrátil a vylekaně zjišťoval: „Adelinko, je ti něco?"

„To nic, Tomi, jen mě chytla křeč. Musím to rozchodit," vysvětlila a belhala se z pokoje ke schodům vedoucím dolů do místnosti, která sloužila jako obývací pokoj i jídelna.

Tomáš na ni čekal a šel dva schody před ní. „Raději tě budu jistit, ať se neskutálíš."

Linka se na bratra ušklíbla, ale v duchu se usmála. Tomáš byl vždycky starostlivý a teď, když začal chodit do práce, se jeho smysl pro zodpovědnost snad ještě zdvojnásobil.

„Adelinko, pojď si sednout. Tomášku, prosím, podej tatínkovi z lednice pivo," udílela rozkazy maminka.

„Můžu podat i sobě?" ozval se Tomáš a maminka na něj udiveně pohlédla.

„Tak nic," zasmál se. „Stejně pivo nepiju."

„No proto." Maminka mu pohrozila ukazováčkem. „Vím, že už jsi plnoletý, ale na to máš čas."

Z kuchyně se vynořil Adam s lahví kečupu.

„Adámku, proč si musíš na pomazánku nakapat ještě kečup?" povzdechla si maminka.

„Nepřeháněj to," připojil se tatínek, „jsou tam samé cukry. Měl by sis dát radši rajče."

Linka před bratra přisunula talířek s nakrájenými rajčaty.

„Můžu to s tebou vyměnit," nabídla.

Adam schoval ruku s kečupem za záda.

„Adámku," domlouvala mu maminka, „nechovej se jako malý. Opravdu musíš jíst trochu zdravěji."

„A začít se víc hýbat," dodal tatínek.

Adam postavil láhev na stůl a vzdorovitě odsunul talířek s rajčatovými měsíčky.

Lince ho bylo upřímně líto, ale s tím, že v patnácti vážil skoro sto kilo, už se vážně muselo něco dělat.

Zuzka stála v autobuse u dveří a držela se tyče. Koukala ven a k jejím uším zalétaly útržky rozhovorů. Ráno jezdil autobus vždycky plný, takže na zastávce, kde nastupovala, už většinou nezbylo ani jedno volné místo k sezení. Zuzce to nijak nevadilo. Stejně pak musela sedět ve škole.

Dnes ji čekaly samé oblíbené předměty: matematika, čeština, výtvarka a prvouka. Dokonce od doby, kdy začala běhat s hobbíkem, už jí nevadil ani tělocvik, takže vlastně měla ráda úplně všechny předměty.

Navzdory tomu se už teď těšila, až výuka skončí, protože odpoledne měly v plánu jít s holkami do parku.

Seznámily se v létě na stanovém táboře. Tábor se moc nevyvedl, protože se spustil liják, který ne a ne

přestat. Nakonec museli všichni odjet domů dříve. Zuzčině sestře Markétě se podařilo od táborového vedoucího získat kontakty na Janu a Linku. Všechny měly rády koně a Jana jim představila hobby horsing. Společně pak založily klub Zlatá hříva.

Zuzka myslela na kamarádky a ke škole došla se zasněným úsměvem.

„Dobrý den," pozdravila ve dveřích školníka.

Dnes sršel dobrou náladou a Zuzanka nepochybovala, že na tom má velkou zásluhu slunečné počasí. Když bylo mokro, pořád žáky okřikoval, ať nepobíhají, protože by mohli uklouznout.

V šatně se přivítala se spolužáky. Nechápala, proč tam vždycky tak okolkují. Vyzula si tenisky s kytičkami a vklouzla do zelených přezůvek.

Ve třídě se posadila do třetí lavice uprostřed a nechala školní batoh se žuchnutím dopadnout na zem. Jako první vylovila knížku z knihovny. Maminka nad tím jenom kroutila hlavou. „Proč musíš s sebou tahat další knížku? Jako bys to už tak neměla dost těžké."

„Já čtení miluju!" odpovídala Zuzanka vesele.

Už od malička nejraději trávila každou volnou chvilku nad knížkou. Tedy až do nedávna, kdy ji díky hobby horsingu začal bavit pohyb.

Chodila teď po škole často ven, proto musela pro čtení vyšetřit nějaký čas i mezi vyučováním.

Momentálně ji pohltil příběh o kouzelných ponících. Tak trochu připomínal její vztah s Jitřenkou, protože kouzelný poník také vždycky přiběhl na zavolání své jezdkyně a kamarádky.

„Ježíši, já nemám úkol z matiky!“ vyjekla vedle ní Eva. „Zuzko, dáš mi ho opsat? Zuzko, slyšíš mě?“

Zuzanka vzhlédla. „Žádný jsme neměli, tak nejanči.“ Zaklapla knihu a nachystala si na lavici sešit a pouzdro. Právě včas, do třídy vešla paní učitelka Slováčková.

Konečně se odpoledne sešly v parku. Na říjen panovalo nezvykle slunné a teplé počasí, takže po deseti minutách už si Zuzka i Linka uvázaly mikinu kolem pasu.

„Mohla bych se skočit převlíct domů,“ nadhodila Jana, která na sobě měla jen triko s dlouhým rukávem, které si svléknout nemohla. A duhový šátek zase sundat nechtěla.

„Neblázni, stačí, když si vyhrneš rukávy,“ radila jí Linka. „Musím dnes brzy domů, tak nechci promarnit ani minutu.“

„Však bys mohla mezitím jezdit s Jasněnkou," namítla Jana.

„Jenže my potřebujem, aby na nás dohlížela trenérka," ozvala se Zuzka a pohladila svého hnědáka Diega. Dnes mu poprvé nasadila černo-zeleno-bílou uzdečku, kterou pro něj sama vyrobila. Udělala ji jako širší náramek přátelství na nekonečném stávku, jak jí to poradila její nevlastní sestra Markéta.

„To je fakt, přece bys nás tu nenechala bez dozoru," souhlasila Linka. „Ale můžu si i tak na chvíli půjčit Jasněnku?"

Jana jí místo odpovědi stříbrošedého koníka podala. „Zacváláme až k prolézačkám a zase zpátky," zavelela.

„Jestli na prolízkách nikdo nebude, mohly bysme tam trénovat skoky," navrhla Linka.

„Pochybuju. Když je hezky, vždycky je tam fůra děcek. Ale uvidíme. Tak dost povídání a více cválání."

Zuzka s Diegem a Linka s Jasněnkou se postavily vedle sebe.

Jana se zařadila za ně. „Začneme na pravou nohu a vždycky, když zavolám ‚Změna!', musíte nohu vyměnit."

Trojice děvčat cválala po stezce vysypané drcenou kůrou. Kolem se míhaly zelené, žluté a červené šmouhy, jak se stromy v parku začínaly barvit před

shozením listí. Dvakrát změnily nohu z pravé na levou a naopak. Na hřišti s prolézačkami bylo opravdu živo, jak Jana předvídala. Zavelela tedy: „Otočit!“ a cvalem se vrátily k lavičkám u zastávky.

„Já už trochu nestíhám,“ funěla Zuzka.

„Na chvilku půjdeme jen krokem,“ navrhla tedy Jana, „ale dejte si záležet. Pěkně propínat špičky, jako kdybysme byly na přehlídce.“

„Zuzko, nekoukej na zem, ale před sebe!“

Zuzka poslušně zvedla zrak. V tu chvíli se jí zazdálo, jako by se vpředu mezi stromy něco mihlo. Na okamžik vypadla z rytmu. Ale když se podívala znovu, viděla jen větve kolébající se v mírném vánku.

Večer si Zuzka vlezla do postele s knížkou, ale nepřečetla ani dvě stránky a začaly se jí klížit oči. Nejspíš úplně usnula, protože ji probrala maminka, jak jí vytahovala knížku z rukou.

„Zuzi, zhasni lampičku. Stejně u toho spíš."

„Budu muset víc trénovat," broukla polohlasem Zuzanka. „Tak dobrá jako Linka s Janou asi nikdy nebudu, ale musím aspoň vydržet jejich tempo."

Maminka se usmála. „Neboj, určitě je brzy doženeš." Pohladila dcerku po tváři a popřála jí dobrou noc.

„Dobrou noc," odpověděla Zuzanka a zeširoka si zívla.

Když se rozhostila tma a maminka za sebou neslyšně zavřela dveře, Zuzka ještě otevřela oči. Venku svítil

měsíc a přes světlé závěsy kreslil na stěnách pokojíčku stíny stromů ze zahrady. Jak se pohybovaly, vypadalo to, jako kdyby ožívaly stromy namalované na stěnách.

Zavřela oči a zavolala Jitřenku.

Klisna stála na palouku a pila z potoka. Když zaslechla Zuzčin hlas, zvedla hlavu a zastříhala ušima.

„Jitřenko," vydechla Zuzanka, přistoupila ke kobylce a opřela se čelem o její teplý krk. Usmívala se, jak ji hříva šimrala na tvářích, a nasávala její vůni.

„Jsi zvědavá, jak mi to jde s Diegem?"

Jitřenka tiše zafrkala.

Zuzka mírně poodstoupila. „Vážně? Ani trošičku?" škádlila ji.

Klisna mírně zatřásla hlavou, jako kdyby říkala: „Když to musí být, tak ven s tím."

Zuzka se od srdce zasmála. S Jitřenkou se vždycky cítila dokonale šťastná. Tak nějak lehčí, jako by se vznášela na obláčku.

„Už jsem si na něj docela zvykla. Dokážu ho držet tak, že mi v pohybu vůbec nepřekáží. Zatím mi moc nejdou skoky. Ale nebojím se, že bych je nezvládla kvůli Diegovi. Mám strach, že zavadím nohou o překážku a plácnu sebou." Kobylka zařehtala, zvedla se na zadní a zahrabala ve vzduchu předními kopyty.

Zuzka na ni ohromeně hleděla. Tohle ještě nikdy neudělala.

„Copak? Taky bys chtěla skákat přes překážky?“ Poškrábala klisnu na čele a pak jí zlatou srst pečlivě uhladila. „Uvědomuješ si, že bys musela nosit sedlo a ohlávku a otěž?“

Jitřenka pohodila hlavou.

„To jsem si myslela. Představ si, že jsem konečně dodělala uzdu pro Diega. Ještě mu chci vyrobit zelenou čabraku, ale nevím, jak na to.“

Jitřenka se jí otřela pysky o rameno a začala jí žmoulat konečky vlasů.

Zuzanka ji vděčně objala kolem krku. „Máš pravdu, zeptám se Markéty. Když mi poradila předtím, snad něco vymyslí i teď.“

Vnímala horký dech na šíji a propadala se do hlubokého spánku.

Ráno Linku probudilo bubnování dešťových kapek na okenní tabuli. Otevřela oči a sledovala, jak po skle stékají pramínky vody. Pod šedočernou oblohou se prohánět vítr a v poryvech vrhal proti oknu nové sprškы deště. Linka se bezděky zachumlala do přikrývky až po uši.

Koukla na budík. Červeně svítící číslice hlásily sedm minut po šesté.

Blaženě se usmála. Může ještě chvíli jen tak ležet v posteli a pozorovat oblaka nebo vodní obrazce na skle. Milovala lenošení po ránu. I když už se jí oči nezavíraly spánkem, ráda nechávala plynout myšlenky nebo si představovala, co příjemného ji ten den čeká. Vždy vyčkala pod dekou až do zazvonění budíku.

Pak nastala proměna. Linka vyskočila z postele, jako kdyby hořelo. Udělala si krátkou, zhruba pětiminutovou rozcvičku a seběhla po schodech dolů do koupelny. Dlaždice na zemi ji studily do bosých chodidel. V létě jejich chlad vítala jako příjemné osvěžení, zato dnes se zachvěla zimou. Proto si jen krátce vyčistila zuby a ještě rychleji rozčesala vlasy a rozdělila je na dva culíky

Každý spěšně stáhla za uchem gumičkou jiné barvy. Původně to tak dělala, protože nikdy nemohla najít dvě stejné gumičky. Když ji na to nějaká spolužačka upozornila, řekla, že to tak má schválně. Od té doby už vybírala rozdílné gumičky záměrně. Čím odlišnější, tím lepší.

Zpátky v pokojíčku se převlékla. Uvolnila culíky a postupně je zapletla do dvou cůpků a gumičkami zajistila na konci. Popadla batoh a podle rozvrhu připíchnutého nad psacím stolem do něj nastrkala sešity.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Klub Zlatá hříva: První závody**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.